

Sygn. akt VIII U 1342/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2018 r. ustaliła, że K. S. nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja k.36 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. S. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w wypłacie renty z powodu omyłki ZUS. Skarżący wskazał, że decyzja oparta jest na błędnych orzeczeniach lekarza orzecznika oraz Komisji Lekarskiej ZUS, w których uznano ubezpieczonego za zdolnego do pracy, podczas gdy w rzeczywistości jego stan zdrowia kwalifikuje uznanie częściowej niezdolności do pracy.

/odwołanie k. 3 - 6/

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.15 - 15 odwrót/

Pismem procesowym z dnia 20.12.2018 ustanowiony w toku procesu pełnomocnik z urzędu poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, nadto kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu oświadczając, iż nie zostały one pokryte w całości ani w części.

/ pismo procesowe z dnia 7.12.2018 k. 66 -71/

W toku procesu wnioskodawca cofnął pełnomocnictwo dla pełnomocnika z urzędu i ustanowił pełnomocnika z wyboru. Pełnomocnik z urzędu podtrzymał zgłoszony uprzednio wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu oświadczając, iż nie zostały one pokryte w całości ani w części.

/ pismo k. 186 pełnomocnictwo k. 187, pismo k. 238/

Pismem procesowym z dnia 02.12.2019 r. ustanowiony pełnomocnik z wyboru poparł stanowisko procesowe wnioskodawcy.

/ pismo k. 217 - 221/

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 roku - poprzedzającej wydanie wyroku – pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/stanowiska stron e - protokół z dnia 10 grudnia 2019 roku 00:09:04 - 00:09:18 - płyta CD k. 246/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. S. urodził się (...), legitymuje się wykształceniem zasadniczym w zawodzie elektromechanika aparatury i trakcji elektrycznej. W swojej karierze zawodowej pracował jako operator maszyn i urządzeń - wytłaczarki, wykonywał zawód pracownika wytwórni filmów (oświetlenie planu), instalatora telewizji satelitarnych, operatora wytłaczarek oraz prowadził własną działalność gospodarczą (wypożyczalnia kaset wideo). Ubezpieczony pracował też na stanowisku ochroniarza/portiera, natomiast po 2011 r. wyłącznie w charakterze portiera do chwili obecnej.

/okoliczności bezsporne/

W latach 1997 - 2011 K. S. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze schorzeniami kręgosłupa.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 27 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak niezdolności o pracy . Orzeczenie zaskarżył K. S..

/decyzja k. 258 załączonych akt ZUS, odwołanie k. 4 załączonych akt VIII U 1022/12 k. 259 załączonych akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 22 maja 2012 roku Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. oddalił odwołanie ubezpieczonego podtrzymując stanowisko organu rentowego.

/ wyrok k 27 załączonych akt VIII U 1022/12/

Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 8.01.2014 r. K. S. został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności od dnia 1.07.2004 r. na stałe. Niepełnosprawność istnieje od 1997 r. W orzeczeniu stwierdzono, iż ubezpieczony wymaga odpowiedniego zatrudnienia, wskazana jest praca warunkach chronionych.

/ orzeczenie k 11 oraz k. 85 – 85v dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej akt ZUS/

W dniu 15 marca 2018 r. K. S. złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k. 1 - 3 akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u wnioskodawcy przewlekły zespół bólowy szyjny i lędźwiowy kręgosłupa. Stan po operacji kręgosłupa lędźwiowego w 2001 r. i endoprotezoplastyce stawów biodrowych w 2004 i 2005 r. oraz bezdech senny w natężeniu łagodnym do umiarkowanego.

Orzeczeniem z dnia 6 kwietnia 2018 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że z uwagi na posiadane schorzenia, wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Zaostrzenie schorzenia może być leczone w ramach (...)

/opinia lekarska z dnia 6 kwietnia 2018 r. k.81-82 dokumentacji medycznej ZUS , orzeczenie k. 20 – 20v akt ZUS/

W dniu 9 kwietnia 2018 r. wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, domagając się rozpatrzenia jego sprawy przez Komisję Lekarską ZUS oraz podnosząc, że jest niezdolny do pracy.

/sprzeciw – k.86 -87 dokumentacji medycznej ZUS/

Komisja Lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u K. S.: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przebytą dwukrotnie operacją dyskopatii L5/S1 w 2001 r. bez istotnego ograniczenia sprawności ruchomej ani objawów korzeniowych. Nadto stwierdzono przebytą alloplastykę stawów biodrowych w 2004 i w 2005 r. z powodu martwicy jałowej głów kości udowych bez istotnego upośledzenia sprawności chodu. Bezdech senny leczony aparatem (...). Komisja w badaniu przedmiotowym stwierdziła u ubezpieczonego chód samodzielny, wskazała, iż wnioskodawca używa 1 kulę, ale równie sprawnie porusza się bez tej kuli. Mierne ograniczenie ruchomości stawów biodrowych. Bez zaników mięśniowych. Ruchomość kręgosłupa dobra. Ręce z modzelami. Badaniem neurologicznym objawy oponowe ujemne. Nerwy czaszkowe bez zmian. Kończyny dolne i górne bez niedowładów, bez objawów korzeniowych. Zachowane symetryczne czucie. Bez zaników mięśniowych. Żywe odruchy głębokie. Próba palec-nos oraz kolano-pieta bez ataksji. Próba R. fizjologiczna. Sprawny, samodzielny chód. Obciąża palce stóp i piety. Ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego z PP=35 cm. Niewielkie napięcie mm. przykręgosłupowych po stronie lewej z zaznaczonym objawem L.

ale przy kącie 70°. Płuca i serce osłuchowo bez zmian, bez klinicznych cech niewydolności krążeniowo-oddechowej. Kontakt logiczny prawidłowy.

Orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2018 roku komisja lekarska ZUS uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie dokumentacji leczenia i badania własnego w ocenie komisji aktualnie stwierdzony stopień naruszenia sprawności organizmu nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy na poziomie kompetencji zawodowych czy też ostatnio wykonywanej. Istnieją jedynie przeciwwskazania do pracy wymagającej dźwigania czy długotrwałej pozycji wymuszonej.

/opinia lekarska z dnia 23 kwietnia 2018 r. k. 90 – 92 dokumentacji medycznej akt ZUS, orzeczenie k. 21– 21 odwrot akt ZUS/

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 kwietnia 2018 r., organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 11.05.2018 r., odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 36 akt ZUS/

U K. S. w sądowym badaniu przez biegłego neurologa rozpoznano: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych. Przebył dwukrotnie operację dyskopatii L5/S1 w 2001 roku. Wnioskodawca w 2011 roku przebył dwukrotnie operację dyskopatii L5/S1. W 2004 i w 2005 roku był wykonany u niego obustronny zabieg alloplastyki stawów biodrowych. Jest regularnie leczony w Poradni Neurologicznej i rehabilitowany. Z układu ruchu posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności, z symbolem 05-R, przyznany na stałe. Badany zgłasza dolegliwości bólowe ze strony odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa promieniujące do kończyn górnych i dolnych. W wywiadzie bóle głowy. W badaniu neurologicznym występujące naruszenie sprawności organizmu nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy w myśl ustawy o rentach i emeryturach. Choroba zwyrodnieniowo-dyskopatyczna jest chorobą cywilizacyjną, wymagającą leczenia i rehabilitacji, ale nie ograniczającą w znacznym stopniu zdolności do wykonywania pracy zarobkowej zgodnie z poziomem kwalifikacji. Nie stwierdzono niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Przy tym poziom kwalifikacji to coś więcej niż wyuczony zawód i zajmowane stanowisko pracy. Wnioskodawca pobierał świadczenie rentowe z układu ruchu, a nie z układu nerwowego. Znaczny stopień niepełnosprawności ma także przyznany z układu ruchu, a nie z układu nerwowego. Stopień niepełnosprawności jest informacją dla przyszłego pracodawcy o stanie zdrowia przyszłego pracownika i nie jest równoznaczny ze świadczeniem rentowym. Przeciwwskazania stanowiskowe wynikające z chorób, na które cierpi wnioskodawca nie ograniczają u wnioskodawcy zdolności do wykonywania pracy zarobkowej

/opinia lekarza biegłego sądowego neurologa J. B. – k. 25-27 pisemna opinia uzupełniająca k. 86, pisemna opinia uzupełniająca k. 123-124/

Z ortopedycznego punktu widzenia u ubezpieczonego rozpoznaje się stan po obustronnym wszczępieniu protezy całkowitej stawu biodrowego tj. alloplastyce całkowitej (p 2004 , L. 2005) w przebiegu jałowej martwicy głów kości udowych z poprawnie zachowaną ich funkcjonalną ruchomością i mobilnością badanego, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa oraz stan po przebytych w 2001 (02 i 07) usunięciu przepukliny jądra miazdżystego L5-S1 z dobrym zakresem ruchomości kręgosłupa.

Stwierdzone zmiany nie naruszają czynności narządu ruchu w stopniu dającym podstawę do orzekania o niezdolności do pracy. Leczenie operacyjne wykonuje się w celach naprawczych. Uzyskano zdecydowaną poprawę stanu zdrowia i komfortu życia badanego. Stwierdzone w badaniach dodatkowych rtg, TK i RM zmiany zwyrodnieniowo -wytwórcze mają charakter przewlekły, utrwalony i pozostają bez wpływu na ocenę niezdolności do pracy. Od 2011 r. nie wystąpiły żadne nowe okoliczności świadczące o zdecydowanym pogorszeniu stanu narządu ruchu badanego, co potwierdzają badania z dni 5.03.2012 i 19.10.2018, a których wyniki i wnioski z nich idące są porównywalne, wręcz analogiczne. Wnioskodawca ma orzeczoną znaczny stopień niepełnosprawności i wskazania do pracy w warunkach chronionych,

na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności i taką pracę wykonuje od wielu lat. Wnioskodawca jest od dawna przystosowany do wykonywanej pracy portiera - ochroniarza, także po 2011 r. oraz do niepełnosprawności. Z punktu widzenia biegłego w zakresie ortopedii i rehabilitacji wnioskodawca jest zdolny do pracy zarobkowej, choć profilaktycznie badany nie powinien podejmować prac wymagających dźwigania ciężarów oraz w pozycjach stojących, monotypowych. Stan narządu ruchu jest od wielu lat utrwalony, a badany jest przystosowany do niesprawności. Jednocześnie orzekanie o stopniu niepełnosprawności nie jest tożsame z orzekaniem o niezdolności do pracy. O stopniu niepełnosprawności orzeka się w celach odpowiedniego zatrudnienia, oczekiwanych obowiązków społecznych, ulg, przywilejów itp. (...) ten koncentruje się na możliwościach osoby niepełnosprawnej. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i niezdolną do samodzielnej egzystencji. Zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności ze wskazaniem do zatrudnienia w warunkach pracy chronionej nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy nie zapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadku uzyskania pozytywnej opinii Państwowej Inspekcji Pracy o przystosowaniu przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej. Na otwartym rynku pracy wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

/opinia lekarza biegłego sądowego ortopedy E. B. – k. 48-51, pisemna opinia uzupełniająca k. 105, pisemna opinia uzupełniająca k. 128-129, pisemna opinia uzupełniająca k. 213 /

Biegły z zakresu medycyny pracy nie stwierdził u badanego objawów ogniskowego uszkodzenia (...), ostrych objawów rozciągowych czy ubytkowych. Wnioskodawca jest w pełni wydolny krążeniowo i oddechowo z wyrównanymi parametrami krążenia i oddychania. Biegły w stanie narządu ruchu stwierdził nieznaczne ograniczenie ruchomości stawu biodrowego lewego i pp. wynikającym z tego nieznacznym utykaniem na I. Biegły nie stwierdził istotnych zaburzeń statyki ciała, czy zaburzeń koordynacji ruchowej. W badaniu przedmiotowym poza tym bez istotnych zaburzeń funkcji układu ruchu. Globalna ocena stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy w zakresie stanu układu ruchu i układu nerwowego nie daje podstaw orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Budzi zdziwienie biegłego orzeczenie znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe wydane 5 lat temu. Zdaniem biegłego w obecnym stanie zdrowia brak podstaw do takiej oceny i takiego orzeczenia. Biegły tym samym zgadza się z wnioskami z opinii biegłych: neurologa i ortopedy w zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy w ramach ustawy o FUS.

Z punktu widzenia internistycznego brak również podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Biegły na podstawie szczegółowej analizy dokumentacji medycznej i stanu zdrowia nie przeczy, iż ubezpieczony ma zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz stawów biodrowych, ale wynikający z tych schorzeń stopień naruszenia sprawności organizmu nie daje podstaw orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy w kontekście posiadanego poziomu kompetencji zawodowych. Z punktu widzenia profilaktyki - w ramach badań profilaktycznych wnioskodawca ze względu swój stan zdrowia posiada przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej tj. dźwigania powyżej 15kg. Niewykluczone, iż w przypadku nasilenia dolegliwości będzie musiał korzystać z krótkotrwałych zwolnień lekarskich. Analizując holistycznie stan zdrowia skarżącego, czyli stopień naruszenia sprawności organizmu biegły stwierdził brak podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy w ramach ustawy FUS zwanej inaczej „ustawa rentową”. Biegły medyk pracy oceniając holistycznie dokumentację medyczną (w tym badania obrazowe, dokumentacja z wizyt lekarskich), badanie lekarskie skarżącego nie doszukał się w stanie zdrowia takiego naruszenia sprawności organizmu, które daje podstawę orzeczenia u odwołującego niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Stopień naruszenia sprawności organizmu ocenionych łącznie, mając na uwadze poziom posiadanych kwalifikacji zawodowych, nie czynił i nadal nie czyni wnioskodawcy K. S. niezdolnym do pracy.

/ opinia lekarza biegłego sądowego w zakresie medycyny pracy P. R. k.156 – 161, pisemna opinia uzupełniająca k. 206 -207 v./

Wnioskodawca posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe.

/ bezsporne/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty w tym dokumentację medyczną oraz opinie biegłych neurologa, ortopedy i biegłego w zakresie medycyny pracy.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały bowiem sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawcy. Biegli rozpoznali u K. S.: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przebytą dwukrotnie operacją dyskopatii L5/S1 w 2001 r. bez istotnego ograniczenia sprawności ruchomej ani objawów korzeniowych. Nadto stwierdzono przebytą alloplastykę stawów biodrowych w 2004 i w 2005 r. z powodu martwicy jałowej głów kości udowych bez istotnego upośledzenia sprawności chodu. Biegli mieli na uwadze, iż ubezpieczony legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności przyznanym na stałe, jednakże stwierdzili, iż orzekanie o stopniu niepełnosprawności nie jest tożsame z orzekaniem o niezdolności do pracy, zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności ze wskazaniem do zatrudnienia w warunkach pracy chronionej nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy nie zapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadku uzyskania pozytywnej opinii Państwowej Inspekcji Pracy o przystosowaniu przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej. Wszyscy biegli jednogłośnie uznali, że z powodu naruszenia sprawności organizmu wnioskodawca na dzień wydania spornej decyzji nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem wykształcenia i kwalifikacji zawodowych.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować opinie biegłych, gdyż są one rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych neurologa, ortopedy i biegłego w zakresie medycyny pracy, w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawcy. Opinie są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłych w pisemnych opiniach uzupełniających w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych. Podnieść przy tym należy, iż wszelkie zastrzeżenia do opinii podnoszone wprost do nich przez wnioskodawcę, jak i jego pełnomocnika, zostały skrupulatnie zweryfikowane przez biegłych, którzy jednoznacznie wskazali, iż nie podważają one wysnutych przez nich wniosków końcowych co do braku niezdolności do pracy wnioskodawcy. W ocenie Sądu brak więc było podstaw do kwestionowania wniosków biegłych lekarzy specjalistów w tym przedmiocie.

Rozpoznając sprawę Sąd oddalił wniosek pełnomocnika strony o przeprowadzenie dalszych dowodów z ustnych opinii biegłych wszystkich podanych wyżej specjalności składającego dalsze zastrzeżenia do ich treści.

Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyr. SN z 19.3.1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998, Nr 1, poz. 24). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). W ocenie Sądu, uwzględniając cel jakiego przyświecało przeprowadzenie dowodów z opinii wszystkich wskazanych biegłych, a zwłaszcza biegłego w zakresie medycyny pracy tj. wydanie opinii holistycznej, w której biegły po przeanalizowaniu dotychczas wydanych opinii, i opierając się na ich wnioskach, miał wydać całościową ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego; w tym jego zdolności do pracy w kontekście posiadanych kwalifikacji, został spełniony.

Wszyscy biegli kompleksowo przeanalizowali stan zdrowia wnioskodawcy, z uwzględnieniem całej dostępnej dokumentacji medycznej, dotyczącej zarówno aktualnego stanu jego zdrowia, jak i wcześniejszych schorzeń. Ponadto poddali analizie również dokumentację uzasadniającą przyznanie ubezpieczonemu prawa renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w latach 1997 – 2011 i pozbawienie go prawa do tego świadczenia po tym okresie. Biegli uwzględnili też fakt zaliczenia K. S. orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 8.01.2014 r. do znacznego stopnia niepełnosprawności od dnia 1.07.2004 r. na stałe. Na tej podstawie, zgodnie z posiadaną wiedzą orzekli, iż wnioskodawca z uwagi na wszystkie posiadane schorzenia w dacie wydania zaskarżonej decyzji był zdolny

do pracy zgodnej posiadanymi kwalifikacjami. Ponadto biegły z zakresu medycyny pracy wydając opinie holistyczną wprost wskazał, iż z uwagi na obecny stan zdrowia ubezpieczonego, przy uwzględnieniu poziomu wykształcenia, posiadanych kwalifikacji zawodowych nie zaś tylko kwalifikacji do pracy w zawodzie wyuczonym, wnioskodawca jest zdolny do pracy na otwartym rynku pracy.

Wskazać należy, że dla obalenia twierdzeń biegłych specjalistów nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Na gruncie rozpoznawanej sprawy także przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru nie zostały przedstawione żadne zarzuty, które poddawały by w wątpliwość rzetelność wniosków biegłych w zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy. Strona powodowa co prawda zgłaszała dalsze określone zastrzeżenia do wszystkich wydanych decyzji domagając się m.in. wyjaśnienia standardów medycznych na podstawie których orzekali biegli, oceny rokowań powrotu ubezpieczonego do zdrowia, oceny swobody podejmowania przez niego zatrudnienia, podstaw korekty orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wyjaśnienia ewentualnych podstaw i braku dalszej diagnostyki ubezpieczonego przy wydaniu opinii, jednakże pytania jakie formułował pełnomocnik odwołującego dotyczyły poszczególnych schorzeń wnioskodawcy podlegających już wcześniejszej kompleksowej ocenie biegłych poszczególnych specjalności w zakresie neurologii, ortopedii oraz w zakresie medycyny pracy i stanowiły jedynie nieuprawnioną polemikę z wywiedzionymi przez nich wnioskami. Nadto należy podkreślić, że w postępowaniu o przyznaniu prawa do renty biegli co do zasady nie zlecają dodatkowych badań, jeżeli dokumentacja medyczna przedstawiona przez stronę jest wystarczająca. To bowiem strona w postępowaniu ma udowodnić swoje twierdzenia i w tym zakresie winna przedstawić stosowną dokumentację skoro uznaje ją za konieczną do wykazania swoich racji. W przedmiotowej sprawie Sąd nie zajmował się również kwestią rokowań w zakresie odzyskania zdolności do pracy przez odwołującego, gdyż nie to było przedmiotem postępowania. Żaden z biegłych nie kwestionował chorób występujących u wnioskodawcy, a jedynie – zgodnie ze standardami orzeczniczymi i obowiązującymi przepisami – biegli oceniali czy stan naruszenia sprawności organizmu skarżącego uzasadnia uznanie go za osobę częściowo czy całkowicie niezdolną do pracy. Tym samym wskazane zastrzeżenia nie mogły prowadzić merytorycznie do podważenia wniosków opinii biegłych. Informacje uzyskane od biegłych w procesie, także w efekcie wydania opinii uzupełniających w zakresie kompleksowej, holistycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy były wystarczające dla merytorycznego orzekania. Wobec tego wnioski te nie mogły zostać uwzględnione, gdyż powodowałyby niezasadne przedłużanie postępowania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej

30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 i ust.4 przepisu powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłych neurologa, biegłego ortopedy i biegłego z zakresu medycyny pracy, Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia nie naruszają sprawności organizmu odwołującego w takim stopniu, który uzasadniałby uznanie go za osobę niezdolną do pracy na dzień wydania zaskarżonej decyzji.

U skarżącego rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przebytą dwukrotnie operacją dyskopatii L5/S1 w 2001 r. bez istotnego ograniczenia sprawności ruchomej ani objawów korzeniowych. Nadto stwierdzono przebytą alloplastykę stawów biodrowych w 2004 i w 2005 r. z powodu martwicy jałowej głów kości udowych bez istotnego upośledzenia sprawności chodu. Niemniej jednak wszystkie wskazane schorzenia, każde z osobna opisane w opiniach ww biegłych, jak i ujęte holistycznie w świetle opinii biegłego w zakresie medycyny pracy nie obniżają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W ocenie Sądu biegli w swoich opiniach w tym zakresie wyjaśnili dlaczego w taki właśnie sposób ocenili stan zdrowia wnioskodawcy. Opinie biegłych oceniające stan zdrowia wnioskodawcy stricte na dzień wydania zaskarżonej decyzji szczegółowo odnosiły się do podniesionych w sprawie zarzutów i wyjaśniały dlaczego naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonego nie przekłada się na zdolność świadczenia przez niego pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, czego wprost wymaga ustawa o emeryturach i rentach z FUS ,a nie w konkretnym zawodzie. W uzupełnieniu powyższego wskazać należy, iż pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest ograniczone tylko do zawodu uzyskanego w szkole zawodowej, ani też do dotychczasowego miejsca wykonywania pracy. Kwalifikacje zawodowe należy rozumieć szerzej, jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, lecz również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczas (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach). Niezdolność do wykonywania pracy w wyuczonym zawodzie nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy, w tym zgodnej z kwalifikacjami rzeczywistymi nabytymi na skutek wykonywania określonego zatrudnienia. /III UK 45/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 15-03-2018/. Wnioski biegłych w tym przedmiocie były zatem jak najbardziej uprawnione.

Biegli wyjaśnili też dlaczego orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności jakim legitymuje się wnioskodawca pozostaje bez wpływu na kształt ich opinii i wniosków końcowych. Uznając zasadność ich stanowiska w tym przedmiocie podnieść należy, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie ma zaś przełożenia na ocenę jego zdolności do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/ Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. III UK 60/09 LEX nr 585847/

Ponadto w ocenie sądu brak jest przy tym, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność wskazanych opinii. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Biegli na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawcy zdiagnozowali schorzenia, ocenili stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności organizmu wnioskodawcy i wpływu dolegliwości na jego zdolność do pracy. Sąd podzielił opinie biegłych uznając, że były pełne, jasne i nie prowadziły do sprzecznych wniosków.

Zaznaczyć należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Jeszcze raz podnieść należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia

art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Odwołujący się nie zgłosił logicznie i merytorycznie uzasadnionych wniosków dowodowych na poparcie swojego stanowiska, nie podważył merytorycznej poprawności wniosków opinii biegłych w zakresie oceny jego zdolności do pracy na dzień wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym nie uczynił zadość wymogom określonym w art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tymczasem strona w toku procesu winna dowodzić swoich racji, a nie jedynie przedstawiać subiektywne poglądy dotyczące stanu zdrowia i okresu występowania niezdolności do pracy. W konsekwencji żądanie zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa o renty nie mogło zostać zaakceptowane.

Brak też podstaw do przyznania spornego świadczenia do renty z uwagi na trudną sytuację życiową wnioskodawcy, wieloletnią chorobę, brak możliwości wykonywania pracy w stricte wyuczonym zawodzie, czy inne okoliczności jak odczuwanie bólu, przeświadczenie o niezdolności do pracy w ogóle. Bezwzględnie argumenty odnoszące się do zasad współżycia społecznego pozostają bez wpływu na uzyskanie świadczeń bądź uprawnień z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. Prawo to opiera się bowiem na normach bezwzględnie obowiązujących, to jest ściśle określających warunki otrzymania poszczególnych uprawnień i wykluczających odwołanie do zasad słuszności. Podstawą przyznania świadczeń z ubezpieczenia społecznego mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 1998 r. II UKN 379/98 Legalis Numer 45844).

Z tych też względów Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.

O zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu orzeczono na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2019 r. poz. 68) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT i przyznając pełnomocnikowi 150 % stawki minimalnej z uwagi na jego nakład pracy w procesie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy

J.L.